

neko drugo razpoko, potem sem srečno izšel iz tega nevarnega kraja. Ako bi me vodnik ne bil imel na vrvi, padel bi bil gotovo na dno razpoke. Zato je vrv na razpokanem ledniku neizogibno potrebna.

Vendar niso centralne Alpe vkljub lednikom tako nevarne in težke, kakor apeniške Alpe, med katerimi se v tem oziru posebno odlikujejo Dolomiti. V teh so vrhovi, na katere je treba kar po tri, štiri ure neprenehoma plezati. Brez cepina in vrvi ne prideš tu nikamor. Videl sem tako strme vrhe, da se je tudi meni zdelo neumno laziti nanje, ker je hribolazec skoraj vso pot v smrtni nevarnosti in sicer res brez potrebe, ker je razgled iz najnevarnejših gorá slabejši kakor iz manj nevarnih. Nekateri lezejo nanje samo zato, da se lahko ponašajo, češ, bili smo gori. Skoraj vsako leto se jih v teh gorah več ponesreči, in sicer navadno le taki, ki so tako predrzni, da lazijo brez vsakega spremljevalca.

Naj omenim le še jedno nevarnost, ki se ne zdi navadno tako velika, namreč nevihta. Marsikdo se včasih ponaša, da je šel na goro, ki je morda celó težavna, v navadni lahki obleki, s slabo podkovanimi čevlji in morebiti celó s solnčnikom; ne pomisli pa, da s tem kaže svojo nespamet in neizkušenost. Naj bi ga dobilo grdo vreme z nevihto, videl bi, kaj se pravi norčevati se iz gorá. Ko sem šel na Veliki Klek, preskrbel sem se z jako gorko, da, zimsko obleko. Prvi dan je bilo lepe vreme, in žal mi je bilo, da sem toliko obleke vzel s seboj, ker sem jo moral vlačiti v vročini v nahrbtniku. Drugi dan me je pa že v Stüdlhütte (2800 m) dobila zima, in v nadvojvode Janeza koči na Adlersruhe sem spoznal, da sem s seboj vzel še premalo. Vse drugo je, če hodiš v lepem vremenu, ko je še v višavi do 3000 m toplo, kakor pa če moraš gaziti sneg, in ti sneg leti v obraz, da ne vidiš ped daleč pred se, ali pa grmi in treska, da pričakuješ vsak trenutek, da te ubije strela. Pred par leti sem šel z nekim tovarišem iz Wildbad-Gasteina čez Hochtauern (2482 m) na Koroško. Prišla sva iz Lenda v Wildbad, in tu naju

je nalagal neki drvar, da je čez škrbino Hochtauern na Koroško le kake štiri ure. Bilo je popoldne ob štirih, in mislila sva si: „Ob osmih bova tam“, zato sva ubrala pot pod noge. A preklicani drvar naju je nabisal. Ura je bila že devet, ko sva prišla do snega in sva bila še vedno na salzburški strani, jedno uro pod škrbino. Nebo se je prevleklo s črnimi oblaki in začelo je treskati, kakor je že navada v gorah. Dve uri sva ležala pod skalo. Ob najstih je ne-

Hoja na lednik: Čez razpoke.

vihta ponchala in odrinila sva naprej. Ob štirih zjutraj sva bila v Malnici, v prvi koroški vasi, in sicer taka, kakor da bi bil naju kdo potegnil iz blata. Toda vesela sva bila, da nama ni strela osmodila kože. Takim in enakim nevarnostim se hribolazec lahko ogne s tem, da v slabem vremenu ostane doma. Seveda pogosto se zgodi, da gre v lepem vremenu iz doma, in da ga nevihta šele na potu ujame ali prehití noč. Toda v tem slučaju ni posebne nevarnosti, če si